СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXIV. Ч. 4. Джерзи Сіті, Н. Дж., середа, 6. січня, 1926. VOL. XXXIV. No. 4. Jersey City, N. J., Wednesdxy, January 6. 1926. TREE CENTS

Президент предкладає справу участи в розоружній конференції конґресови.

ВАШИНҐТОН, 4. січня. — Президент Кулидж вислав нині письмо до конґресу, в котрім предкладає йому питанне участи американського уряду в розоружній конференції, яку скликує Ліга Народів на половину лютого сього року до Женеви.

Президент заявляє в свому листі, що американський уряд повиненби взяти в сій конференції участь, бо вона годиться з американською політикою. Зрештою висилка делеґації ще не зобовязує до нічого.

Колиб конґрес ухвалив згодитися на участь в сій конференції, президент просить признати на кошти сеї конференції 50,000 долярів.

ДЕМОКРАТИ ВИСТУПАЮТЬ ОСТРО ПРОТИ МИТА.

ВАШИНҐТОН, 4. січня. — Демократичні сенатори почали нині завзяту боротьбу проти митової тарифи, уложеної теперішним урядом. Боротьбу почав сенатор Кинґ внесеннем, щоби сенат вибрав спеціяльну комісію, для розслідження тарифи. Демократи закидають републиканцям грубі надужиття в сій справі. Републиканці побоюються, що ся аґітація може перекинутися на сільські округи.

СУД ПРИКАЗУЄ СЕКРЕТАРЕВИ СТЕЙТУ ПОДАТИ ПРИЧИНИ ВИКЛЮЧЕННЯ ҐР. КАРОЛІ.

ВАШИНҐТОН, 4. січня. — На домаганне адвоката ґрафині Каролі, жінки першого президента мадярської републики, Федеральний суд приказав департаментови стейту подати причини, чому він відмовився дати дозвіл на її приїзд до Америки.

РОБІТНИЧІ ЮНІЇ ПРОСЯТЬ СМИТА О ПОСЕРЕДНИЦТВО В УГЛЕВІМ СТРАЙКУ.

НЮ ЙОРК, 4. січня. — З огляду на те, що завтрішне засіданне конференції властителів копалень та робітничих представників може легко покінчитися розбиттем переговорів, робітничі юнії міста Ню Йорку віднеслися до ґубернатора нюйорського стейту Смита з прозьбою о посередництво в страйку.

Юнії кажуть у своїй телеґрамі до ґубернатора, що страйк через недостачу вугля сильно допікає незаможному населенню великих міст.

НАКЛАДЦІ ПРОТИ ПІДВИСШУВАННЯ ПОЧТОВИХ ОПЛАТ.

ВАШИНҐТОН, 4. січня. — Товариство Видавців Ґазет віднеслося до Федеральної комісії межистейтової торговлі з прозьбою о інтервенцію в уряді проти нового піднесенія почтових оплат на ґазети. Видавці заявляють, що сі оплати тепер уже за високі.

КОРАБЕЛЬ РОЗБИВСЯ О ПОРОМ.

НЮ ЙОРК, 4. січня. — Коло години пів до семої вечером наїхав випливаючий з нюйорського порту прибережний корабель Комонвелт на пором зелізниці Ню Ґейвен, перевозячий вози з одної стації на другу, почерез ріку, та так сильно ушкодився, що капітан мусів завернути корабель назад до порту. Пасажирів, котрих було на кораблі півтретя сотки, перебрано зараз на другий корабель, а Комонвелт виправлено до доку на направу. Причиною зударення була густа мрака.

УБИЙЧИЙ ЗАГОВІР ПРОТИ ІНДІЯН.

ОКЛАГОМА СИТІ, 4. січня. — Федеральний уряд попав нарешті на слід загадочних убийств, поповнених майже 4 роки тому назад на членах дуже богатого індіянського племени Осаґа.

Ще дня 10. марта 1922 року невислідженний досі злочинець підложив був бомбу під дім В. Смита, білого мужа повнокрової червоношкірої Індіянки. Вибух убив тоді цілу родину. Злочин лишився загадочною тайною, мимо впертого розсліду стейтової та федеральної поліції. Про злочин кружляли найріжнійші чутки, на котрі однак поліція не звертала близчої уваги.

Коли однак поліція взялася розсліджувати одну з тих чуток, що саме динамітованне дому було частиною великого заговору, що мав на ціли знищити цілу одну індіянську родину, щоби відтак забрати її маєток, що вартує коло 2 міліонів долярів, на велике здивованне поліції вона справді попала на нитку, що довела до клубка. Один зі сусідів Смита, Берт Лосон на імя, признався поліції до участи в заговорі та подав імена других учасників. Сейчас арештовано ще трох білих, і всіх відставлено до федеральної вязниці під закидом убийства.

ДОМАГАЮТЬСЯ ЗМІНИ ІМІҐРАЦІЙНОГО ЗАКОНА.

ВАШИНҐТОН, 4. січня. — Сенатор Ковпленд вніс нині в конґресі 8 внесків на зміну теперішного іміґраційного закона. Після сих внесків малобися допускати до Злучених Держав поза квоту домашну службу, рільничих робітників, та всяку рідню постійних мешканців Америки.

ГОЛОС РІДНОЇ ЗЕМЛІ.

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ!

НАБЛИЖАЄТЬСЯ СВІТЛИЙ ПРАЗНИК РІЗДВА ХРИСТОВОГО. В ЧАСІ, КОЛИ ВИ ТАМ А МИ ТУТ ЗАСЯДЕМО ДО СВЯТОЇ ВЕЧЕРІ, ПРОСИМО ВАС О ОДНО: НА ХВИЛЬКУ ПОЛИНЬТЕ ДУМКОЮ ДАЛЕКО — ГЕНЬ ЗА МОРЕ, У РІДНИЙ МНОГОСТРАДАЛЬНИЙ КРАЙ, ДЕ ЛЕЖАТЬ КОСТИ ВАШИХ ПРЕДКІВ.

СУМНА БУДЕ У НАС СЬОГО РОКУ СВЯТА ВЕЧЕРЯ. ІЗНЕМІГСЯ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД, ВИСНАЖЕНИЙ ДО КРАЮ. ТА БІЛЬШЕ ЯК МАТЕРІЯЛЬНИМИ НЕДОСТАТКАМИ І ЗЛИДНЯМИ ТРИВОЖИТЬСЯ ВІН БУДУЧНОСТЮ МОЛОДОГО ПОКОЛІННЯ.

ІСТНОВАННЄ РІДНОЇ ШКОЛИ ЗАГРОЖЕНЕ. ІЗЗА ГОЛОДОВОЇ КАТАСТРОФИ І ПОЛЬСЬКОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ, А СЛІДОМ ЗА СИМ І ВИСНАЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА, В КАТАСТРОФАЛЬНИЙ СПОСІБ ЗМЕНЬШИЛАСЬ ЖЕРТВЕННІСТЬ СТАРОГО КРАЮ. СТОЇМО ПЕРЕД КОНЕЧНОСТЮ ЗАМКНЕННЯ ДЕЯКИХ ПРИВАТНИХ УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ. ТОМУ НЕОДНА ДИТИНА БУДЕ СУМНОЮ ПРИ СВЯТІЙ ВЕЧЕРІ. ВОНА НЕ ЗНАЄ, ЧИ ВЕРНЕТЬСЯ ЩЕ ДО УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ...

ДОРОГІ БРАТТЯ І СЕСТРИ: — ВИ КІСТЬ З НАШОЇ КОСТИ, КРОВ З НАШОЇ КРОВИ. ЯКЩО У ВАШИХ СЕРЦЯХ ЖЕВРІЄ ЩЕ ЛЮБОВ ДО МАЛИХ, БОСИХ СЕЛЯНСЬКИХ І ДО ОБДЕРТИХ, БЛІДИХ РОБІТНИЧИХ ДІТИЙ УКРАЇНСЬКИХ, ТО НЕ ЖАЛУЙТЕ НІЯКОЇ ЖЕРТВИ А ПОМОЖІТЬ РІДНІЙ ШКОЛІ У ВЕЛИКІЙ ПОТРЕБІ.

ПРИЗНАЧІТЬ ВСЮ КОЛЯДУ І ВСІ ЗБІРКИ МІСЯЦЯ СІЧНЯ НА РІДНУ ШКОЛУ! ПРИСТУПАЙТЕ САМІ В ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА І ПРИЄДНУЙТЕ РІДНИХ І ЗНАКОМИХ!

МИ ВІРИМО, ЩО ПРИ ДОПОМОЗІ НАШИХ ЗАМОРСЬКИХ БРАТІВ І СЕСТЕР НЕ ТІЛЬКИ ЗБЕРЕЖЕМО НАШІ ДОТЕПЕРІШНІ НАДБАННЯ НА ПОЛІ ШКІЛЬНИЦТВА: 26 НАРОДНІХ ШКІЛ, 11 ЗАХОРОНОК, 5 УЧИТЕЛЬСЬКИХ СЕМИНАРІЙ, 11 ГІМНАЗІЙ, 4 БУРСИ, 1 ТОРГОВЕЛЬНУ ШКОЛУ, 1 ТКАЦЬКУ, 4 ФАХОВІ ДОПОВНЮЮЧІ ШКОЛИ, 1 КУРС ТЕРМІНАТОРІВ, КУРСИ НЕГРАМОТНИХ І ЧИСЛЕННІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА, — АЛЕ Й ПОШИРИМО ДІЯЛЬНІСТЬ РІДНОЇ ШКОЛИ. СЕ НАШ НАЦІОНАЛЬНИЙ ОБОВЯЗОК. ПІВ МІЛІОНА УКРАЇНСЬКОЇ ДІТВОРИ АБО ЗОВСІМ ПОЗБАВЛЕНА НАУКИ В ШКОЛІ АБО ХОДИТЬ ДО ЧУЖИХ ШКІЛ. МИ МУСИМО ДАТИ ЇЙ РІДНУ УКРАЇНСЬКУ ШКОЛУ!

ГОЛОВНА УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО ПЕДАГОГІЧНОГО ТОВАРИСТВА РІДНА ШКОЛА:

БР. ЯНІВ, голова; (Печать). АНТІН ГАВРИЛКО, секретар.

УРЯД ПРОТИ ОБМАНЧИВОЇ ПРОДАЖІ ЗЕМЛІ НА ФЛОРИДІ.

ВАШИНҐТОН, 3. січня. — Федеральний почтовий уряд вмішався вже в продажу землі на Флориді. Нині видав він приказ проти двох підприємств, які продавали землю при помочи почти, заказуючи ім уживати до продажі почтового уряду. Оба підприємства находяться в Шикаґо й оба продавали лови, яких вони не мали права продавати.

З РОСІЙСЬКОЇ НАУКИ.

Ленінградська Академія Наук призначила 500 рублів міжнародньої нагороди за найкращий твір про математика Лобачевського. — Члена Академії Бартгольда запрохав турецький уряд для студій до Константинополя та Анґори. — Цьогорічна премія фізики американського інституту Рокфелера призначена членові матем.-фіз. відділу ленінградської Академії Наук проф. Круткову за його праці з теоретичної хемії. — Одну з нагород фонду Розенталя (у Парижі) призначено проф. Метальникову за його біольоґічні досліди.

НОВІ ВОРОЖБИ.

Відомий англійський щорічний Альманах „Old Moore" приносить на новий рік чимало неприємних ворожб. У січні 1926. матимемо залізничі катастрофи та пожежі, У лютім — єгипетське повстання, У травні політичні комплікації. У червні бунт у Палестині. У липні спеку та нещасливі випадки з отрутою. У серпні повстання робітників та пошесть мух. Крім цього на протязі року конфлікт між Англією та Туреччиною, землетрус при Середземнім морі і ще дві революції. Як на один рік це або за багато, або за мало. Ці астрольоґічні проґнози могли би бути і в календарі „Зиза".

ДО ЧИТАЧІВ СВОБОДИ.

З ПРИВОДУ УКРАЇНСЬКОГО СВЯТА РОЖДЕСТВА ХРИСТОВОГО В ЧЕТВЕР СВОБОДА НЕ ВИЙДЕ.

ДО РЕДАКЦІЇ ҐАЗЕТИ „СВОБОДА".

Шановний Пане Редакторе:

Дозвольте за посередництвом Вашої ґазети висловити мою щиру подяку всім тим, що ходили до театру Українського Народного Дому в Ню Йорку і з прихильністю ставились до вистав того театру під моїм режисерством.

Також подаю до відома, що з дня 3. січня сього року я залишив режисуру в театрі та жадного відношення до нього, з того часу, не маю.

З поважанням

В. Кедровський.

Ню Йорк, 5. січня, 1926 р.

ЖИТТЯ РОБІТНИКІВ НА УКРАЇНІ.

Голова харківського уряду Чубар виголосив велику промову на партійній конференції у Кривому Розі. В ній схарактеризував Чубар положення робітництва такими словами: „Для поправи та віднови українського промислу в 1925—26 році потрібно 72 міліони карбованців. Щоби вповні задовольнити потреби робітників по робітничих домах, треба 500 міліонів карбованців. Це відношення цифр видається неймовірним і очевидно, що мешкальний голод може тягнутися на протязі цілих літ.

2,000 РОБІТНИКІВ НАВЕРНУЛОСЯ НА ФАШИЗМ.

Римська часопись доносить, що в месинській провінції, на Сицилії, 2,000 рільних робітників, що належали до комуністичної партії, перейшли до фашистів.

ЗА РІДНУ ЗЕМЛЮ.

Віче в Козовій.

Дня 7. грудня відбулося в Козовій велике віче в земельній справі. Предсідником вибрано д-ра Волод. Бемка, адвоката з Бережан, секретарем о. Мінка, пароха з Кривого. Реферував справу земельної реформи др В. Бемко, про кооперацію говорив дир. Іван Герасимович зі Львова, про асекурацію і пояснення резолюцій — др. Мих. Західний, адвокат з Бережан. Про важке положення „Рідної Школи" — шкільний реферат — староста не дозволив говорити! Ухвалено відомі резолюції та засновано повітовий комітет оборони землі з пп. Данила Грамяка, Ілька Хотія, Василя Федорчака, Андр. Олійника та Вас. Баглая, міщан з Козової і Дмитра Мартинова з Кривого.

ПЕРЕНЕСЕННЯ СТОЛИЦІ УКРАЇНИ З ХАРКОВА ДО КИЇВА.

Голова Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету Рад Петровський заявив кореспондентові московських „Ізвестій" в справі перенесення столиці України з Харкова до Києва таке: „Як тільки наладнаються правильні взаімовідносини з нашими сусідами і як тільки уреґулюються всі прикордонні справи, тоді переїде український уряд з Харкова у Київ".

ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ ІНСТИТУТ У ХАРКОВІ.

В січні 1926 р. відкривають у Харкові Шевченківський Інститут, завданням якого будуть досліди над творчістю Шевченка і його доби. При Інституті орґанізують і „Дім Шевченка" по зразку Пушкинського Дому в Ленінграді, в якому збиратимуть усі матеріяли, що мають якенебудь відношення до творчости і життя Тараса Шевченка та його доби.

Ґенерал Панґалос проголосив себе диктатором Греції.

АТЕНИ, столиця Греції, 4. січня. — Ґенерал Панґалос, грецький премієр і міністер війни, проголосив себе диктатором Греції.

Він заявив, що розпускає парляментарне правительство, яке накоїло богато лиха, і перебирає всю державну власть у свої руки, прирікаючи, що приверне лад і порядок в краю та колишне видне становище Греції.

Ґенерал Панґалос відомий з того, що повалив двох королів Греції, Константина і його сина Юрія.

Тепер в Греції за Панґалоса буде військова диктатура.

ЦАНКОВ УСТУПИВ.

СОФІЯ, столиця Болгарії, 4. січня. — Болгарський премієр Цанков уступив разом з цілим своїм кабінетом з причини, що не міг довести до згоди і порозуміння в кабінеті.

Король Борис приняв резиґнацію і доручив завданне скласти новий кабінет Андрієви Ляпчеву, Македонцеви по народности.

ПОВІНЬ В ЗАХІДНІЙ ЕВРОПІ.

ПАРИЖ, 4. січня. — Дощі далі падуть і води на ріках прибувають у Франції і в Бельґії. Тесаме і в Німеччині.

Бояться, що у Франції і в Бельґії повінь може ще наробити великих шкід.

ПОВІНЬ НА УГОРЩИНІ.

БУДАПЕШТ, столиця Угорщини, 4. січня. — В Угорщині як і в других частях Европи дощі далі падуть і повінь більшає.

У східній Угорщині ріка Тиса залила тисячі сіл. Населенне втікло на дахи хат, де богато померло із студени й голоду.

Повінь знищила богато виноградників.

СВЯТИЙ РІК ДЛЯ ЦІЛОГО СВІТА.

РИМ, 4. січня. — Папа римський Пій XI видав буллю, якою установив 1926-тий рік святим роком для цілого світа, як 1925 рік був святим роком для Риму.

ЗА ВІНЧАННЄ ПРЕСТОЛОНАСЛІДНИКА.

ЛОНДОН, 4. січня. — В тутешніх поінформованих кругах потверджують вістку, що в англійській королівській родині є серіозні пляни повінчати князя Валії із шведською княжною Астрідою.

Князь Валії має тепер 31 літ, а Астріда 20.

НІМЕЧЧИНА І ПОЛЬЩА.

БЕРЛІН, 4. січня. — Німеччина не хоче підписати торговельного договору з Польщею. Кажуть, що вона використовує економічну і фінансову крізу Польщі і хоче її спонукати до уступок.

Міжтим, кажуть, Німеччина підпише з Польщею лиш хвилеву торговельну умову.

ВОЄННИЙ БУДЖЕТ НІМЕЧЧИНИ.

БЕРЛІН, 4. січня. — Сухопутні і водні воєнні сили Німеччини виносять тепер на основі версайського мирового договору лише 12½%, або 8-му чатину, її воєнних сил з 1914 року, одначе видатки на се виносять третину видатків з 1914 року.

ДОВГ ІТАЛІЇ.

РИМ, 4. січня. — Італійський міністер скарбу ґраф Вольпі виїздить позавтра до Лондону, де зачне з британським міністром скарбу Черчилом дня 8. с. м. переговори у справі сплати воєнного довгу.

Італія винна Англії понад 15 міліярдів золотих лірів, в чому третину вже творять проценти, які наросли за 10 літ.

НЕ ІДУТЬ З ТУРКАМИ.

ВІДЕНЬ, 4. січня. — Туреччина робила заходи, щоби Болгарія і Югославія заключили з нею оборонний договір, але обі сі держави відмовились.

Болгарія заключила в жовтні, 1915, з Туреччиною договір приязни, але договору оборонного не хоче заключувати.

ПОМЕРЛА КОРОЛЕВА.

РИМ, 4. грудня. — В Бордіґері померла мати короля Віктора Емануїла, королева Марґеріта в 75-ому році життя.

САМОВБИЙСТВА В АРМІЇ

ВІДЕНЬ, 4. січня. — В одному з тутешніх театрів застрілився австрійський жовнір.

Торік поповнило самогубство 152 жовнірів з австрійської републиканської армії, яка має всього 16,000 людий.

ЦАР ПЛЯНУВАВ УТЕЧУ.

МОСКВА, 2. січня. — Дневник Красная Газета з Ленінграду (себто Петербурга) подає передсмертну кореспонденцію російського царя Миколи про плян його утечі з дому в Екатеринбурзі, де він жив з родиною яко вязень.

З тих листів виходить, що ще на кілька днів перед замордованнем його і його родини, цар сподівався утечи з дому вязнення. Його запевнювали, що чеські леґіони ідуть його ратувати, але все те було запізно, бо місцеві большевики перед приходом Чехів вимордували цілу царську родину.

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ

Як Магометани числять події від втечі їх пророка Магомета, як старинні Римляни числили час від заложення вічного міста Риму, а христіяни, а з ними і весь культурний світ, від народин Христа, так і український нарід йде в парі з культурним світом і обходить свята та числить події від Христового Різдва. Та поруч загальнім, такби сказати, офіціяльнім календари принявся в нашій уяві і в наших серцях наш національний календар, той, що зачинається в нас від відродження української державности на наших землях.

Це є та велика подія, яка являється для нас тим, чим було оснування Риму для Римлян, втеча Магомета для Магометан, а народини Христа для цілого христіянського світа. Це є той момент, який є не тільки найдорозшим кождому українському серцю, але який є заразом ще й переломовим в цілій історії нашого народа. Бо відроджена українська держава змінила нашу психіку, перемінила нашу рабську душу в вольну і державницько-самостійну, сціпила український нарід всіх земель в один, сильний ланцюх, надала йому один напрям і одну велику ідею, викресала в нім нечувану відпорну силу і пхнула ще до недавна інертну народну масу до завзятої боротьби з ворогами українського народа й наїздниками.

Через відроджену українську державу став український нарід з рабського боєвим, а тим самим відчинив нову картину своєї історії, яку ціхує тепер ясне загально-народне змагання до добуття Соборної Української Держави.

Тому то сьогорічне Різдво Христове є для нас Українців під сьогоднішну пору поневолення української нації, о скільки ходить о нашу тіснійшу батьківщину, осьмим Різдвом від часу відродження української державности. Так числимо, а наша народна традиція лучить в той спосіб народини Христа з відродженнем української державности. Бо як народини Христа були епохальною подією в історії людства, так відроджена українська держава є такою самою подією для історії українського народа. Бо як Христос приніс з собою мир для світа того і радість, втіху та надію для поневолених, скривджених та гнетених, так і українська держава принесла вільність і свободу для віками гнетеного і поневоленого українського народа.

Коли нарід наш злучив Різдво Христове з відродженнем української держави, то інстинктовно тим відчув, що прийдеться йому перейти ще довгу і тернисту Українську Голгофту, заки прийде остаточне воскресення, що буде означати вічність для української держави і українського народа. І ту страшну Голгофту саме переходить український нарід. Падає він під тяжким хрестом, але підноситься і йде далі. Хоч кров, що спливає з під тернового вінця, заливає йому очі, він глядить сміло в недалеку будучність, яка має принести йому побіду, а з нею і остаточне визволення.

Без народження — нема воскресення. А українська ідея і українська державність відродилися. Сотки літ ми ждали на це відродження, яке заповідали нам наші національні пророки, і таки діждалися тої хвилі. А коли сповнилося то, що ми бачили своїми власними очима, свою власну державу, ту, в якої прихід ми передтим в своїй великій більшости навіть не вірили, то чи можна тепер сумніватися, не вірити, що мусить прийті рівнож ще й той час, коли глянемо на українські землі як хазяїн домовитий по своїй хаті і по своїх полях?

Як Христос мусів принести себе самого в жертві ідеї, так і український нарід, кождий з нас, мусить принести рівнож якусь жертву для ідеї української державности. В поті чола працює чоловік на хліб насушний, з тяжким трудом пробиває себе через життєвий шлях і так само з трудом пробиває собі життя та велика спілка Українців, що зветься українською нацією і українською державою. Вдержатися може вона тільки тоді, коли кождий в тій спілці відробить свою пайку, коли зложить ту жертву, якої вимагає добро нації. Тому в день Різдва Христового, в осьму річницю відродження державности Західної України, тої, що тепер найбільш поневолена, а що є нашою тіснійшою батьківщиною, не забуваймо на її голос, з яким вона під Різдво Христове до нас відзивається.

Різдво Христове — це свято мира. Це свято того, чого найбільш потребує наболіла, знеможена українська душа. Хай отже мир той ввійде в наші ряди тут на еміграції, хай скріпить наші сили та зєднає нас в одну велику Українську Сімю. Хай прожене незгоду і запалить наші серця до ідеї великого національного Обєднання. Бо тільки обєднані зможемо виконати спільними силами Шевченковий заповіт: Вставайте й кайдани порвіте. Тільки для обєднаних зможе бути Різдво Христове різдвом української держави, народинами волі і самостійности українського народа.

АКЦІЇ ЗЕМЕЛЬНОГО БАНКУ У ЛЬВОВІ

Дальше закупили акції Земельного Банку Гіпот. у Львові:

БРУКЛИН, Н. Й.: Бр. Пр. Тройці, 203 від. У. Н. Союза, $25.

УКРАЇНА, Н. Д.: о. В. Гривнак $5 (попередно $45), Михайло Солтис $5.

ВИЛМИНГТОН, ДЕЛ.: Закуплено на $45. Купили: Бр. св. Івана Хрестителя, від. 247 У. Н. С., $10, по $5: Тов. „Січ", сотня 9, Молода Сотня тов. „Січ", Укр. Горожанський Клюб, Петро Сасс, Йосиф Босак, Микола Кравчишин, Теодор Данило.

ДЖЕРЗИ СИТІ, Н. ДЖ.: Семен Ядловський $10, по $5: Іван Каштанюк і Василь Чайковський Трунко.

АРНОЛЬД, [illegible]: о. [illegible] $5.

ТРОЙ, Н. Й.: Від Укр. Православної Громади $215. Закупили: Бр. св. О. Николая $50, по $10: Укр. Православна церква св. О. Николая, Сестр. св. Ольги, о. Й. Ялечко, Іван Базар, Зофія Ференц; по $5: Микола Базар, Олекса Заяць, Григорій Джинджиристий, Михайло Бучак, Максим Місінович, Володимир Пашкевич, Панько Джинджиристий, Іван Ткач, Іван Романишин, Петро Кучма, Павло Бойко, Петро Пицик, Григорій Шклярик, Михайло Мурдза, Петро Покида, Ксеня Бомба, Стефан Левкович, Іван Назаревич, Юрій Березинський, Яким Джинджиристий, Андрій Бачинський, Катерина Філь і Йосиф Берник.

НЮ ЙОРК, Н. Й.: Ліга Амер. Горожан Укр. Роду $200 (вже вислано $110); Закупили: Василь Голубович і Михайло Голубович по $35, Анна Голубович $30, по $25: Пилип Матлай, Антін Кушик, Волод. Ярич, Петро Матієв, Марія Вільк; по $10: Стефан Гиса, Михайло Лацік, Семен Купчак, Микола Касян, Михайло Іванів, Василь Кутурлаів, Данило Яворський; по $5: Василь Конкульовський, Іван Приймак, Гр. [illegible], [illegible] Стефанів,

[illegible]

[illegible] і особи закупили акції Земель-

ЖЕЛАННЯ ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО ПЕРЕСИЛАЄ ВСІМ ЧЛЕНАМ І ЧЛЕНКИНЯМ У. Н. СОЮЗА

Головний Уряд У. Н. Союза.

У КРИТИЧНИЙ МОМЕНТ РІДНОЇ ШКОЛИ.

(З львівського Діла).

Наслідком обставин політичного життя, серед яких опинилися західні українські землі, й повного зубожіння, яке вони принесли західньому відламкові нашого народу, наше культурне життя, зведене й так до мінімум, постійно наражене на всякі крізи. І Рідна Школа переходить тепер крізу під неодним оглядом. Одначе оці рядки подиктовані тією крізою, котра найбільше впадає в очі, наслідком котрої терплять сотки заанґажованих на службу Рідної Школи людий ураз зі своїми жінками й дітьми, — повною недостачею грошевих фондів.

Можна бути ріжної думки про зміст наших шкіл, у великій мірі залежний від тих політичних обставин, серед яких ми опинилися. Але не може бути двох гадок щодо питання, чи вдержати наше приватне шкільництво, чи ні. За всяку ціну треба не тільки його вдержати, але й поширити, бо воно заховує готові форми, в які при першій кращій нагоді можна буде влити й кращий зміст.

Зокрема за всяку ціну треба удержати школи У. П. Т. у Львові й по инших містах не тільки тому, що булоб жорстоко нелюдяно позбавляти якусь більшу чи меншу скількість людий і так твердого та скупого хліба, який вони досі мають, не тільки тому, що діти позвязаної кляси чи школи пішлиб до чужої школи, але з причини, яку вже час було нам освідомити собі: з розуміння ваги міста й свідомого нашого елементу по містах. Дотеперішня недостача його була одною з найперших причин нашої програної й нашого плачу „на ріках вавилонських".

В порівнанні з попередніми роками сьогорічне положення Рідної Школи погіршується ще й тим, що наслідком дуже тяжких сьогорічних умов життя більшість батьків дітий з причини своєї нужди не складають шкільної оплати. Тому, беручи все сказане під увагу, повинно наше громадянство прийти з негайною видатною матеріяльною помічю У. П. Т.

В дотеперішнім розвитку У. П. Т. записалися заокеанські браття золотими буквами завдяки щедрим нераз жертвам на потреби у П. У. Т. Тепер і це джерело відмовило. Бодай те, що приходить із Америки на У. П. Т., нераз являється такою незначною сумою (головно в порівнанні з позиціями на далеко менше важні й не такі вже загально національні цілі), що викликує здивування. А тимчасом наші заморські браття, без огляду на партійні відтінки й становища, спостерігаючи власним очима щоденно, яке спустошення робить чужа культура в рядах наших еміґрантів, повинні свою першу й найбільшу увагу звернути на Рідну Школу як одну з цілей, і спільну їм усім і найбільще віднувану в усякій політичній програмі.

А в нашім краю крім загального самооподаткування свідомої ваги справи частини нашого громадянства треба широко й систематично зорганізувати видобуття пайки від нашого селянства на Рідну Школу. Це найлекше можна зробити на Різдво, Великдень і сільський празник. Довгі століття оббивали наші школярі, київські й инші бурсаки пороги міщан і селян головно на Різдво й Великдень, поздоровляючи їх віршами та співаючи канти (коляди тощо), а в нагороду за це одержуючи гріш і поживу. Культурним пережитком по тих мандрівних школярах і бурсаках є сьогоднішні колядники. Щож робити? Коли доля й наша нездарність не дали створити кращих умовин для розвитку рідної школи та прохарчування їх учителів, учеників і студентів, хай по традиції й надалі лишаються Різдвяні й Великодні свята виключним привилеєм Рідної Школи: її голодного вчительства, голодного бурсацтва й голодного студентства.

Очевидно, добре булоб, якби місцеві сільські інтеліґенти найшли спосіб кождого місяця зробити збірку на Рідну Школу. Але в кождім разі незвичайно вдячну нагороду для збірок подає сільський празник, що стягає багато народу з сусідних сіл. Щира й жива промова про ціль збірки певно малаб свій гарний наслідок на празнику.

Та якіб ні єнувати думки на тему роздубуття фондів, це все річ близчої й дальшої будуччини. А теперішній момент У. П. Т. вимагає негайної помочи всіх наших земляків на рідній землі й поза нею, на волі й на займанщині.

М. Возняк.

З НАГОДИ СВЯТА РІЗДВА ХРИСТОВОГО ЖЕЛАЄ ЧИТАЧАМ І ПРИХИЛЬНИКАМ „СВОБОДИ" ВСЬОГО ДОБРА.

Редакція і Адміністрація Видавництва „Свобода".

Відвічний ворог зайда із пустарів,
Що літ пятьсот держав нас у неволі
І за кайдани в нас жадав ще дарів,
Жадав ще вдяки за кривди і болі.

Коли судьба над їм змилосердилась
І увільнила і його з неволі,
Що за провини всі йому судилась
Він замісць праці на своюму полі

Злякавшись, що і цей, що з його поту
Він досі жив, теж волі забажає,
Кинув на ріднім полі всю роботу
І нас мечем в рабстві вдержать стараєсь.

Однак одно забув наш ворог лютий,
Судьба лиш раз в житті милосердиться
Й народ, що довго був в кайдани скутий,
На кривдниках своїх надлюто мститься.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Виставка нової драми п. н. На шляху до Волі.

Заходом місцевого Стрілецького Гуртка відограно в Филаделфії дня 19. грудня нову драму з часів визвольної боротьби п. н.: На шляху до Волі, якої автором є бувший стрілець У. Г. А. В. Петрусик. Годиться замітити, що драма своїм змістом як і виконаннєм богато ріжниться від звичайних наших представлень. Перш усего є це драма, якої основна думка це боротьба о нашу державну незалежність і ця думка проходить як головний мотив цілої драми. Виконаної головно силами стрільців і сцени з воєнного життя випали тому так живо, перед очима присутних.

Ось короткий зміст: Старий дядько Михайло (М. Зубрицький) в розмові з жінкою (п-ні К. Шмандола) побоюється, що та страшна війна забере їм і посліднього сина Василя (В. Петрусик). Василь молод. гімназист все тільки ходить до читальні та робить тайком наради з хлопцями. В стрічі зі своєю нареченою Марійкою (п-ні М. Солонинка) він висказує їй, що мабуть прийдеться розійтись їм, бо грозить нова війна і він мусі име вступати в ряди армії не з мусу, але з почуття обовязку супроти свого народу. Марійка розуміє його і хоч серце крається в розпуці то вона ні словечком не проявляє свого жалю. Надходить військовий післанець з Тернополя та передає приказ, щоби всі хлопці зібралися негайно в відділ та прибули до Тернополя. Тайком Василь збирає хлопців і відходить з села в ряди Української Армії. В селі остає лиш соперник Василя Олекса (Т. Свистун) який любиться теж в Марійці і рішає використати неприсутність Василя та одружитися з Марійкою. Василь відходить на фронт і в другій дії бачимо його як команданта розвідки на Великій Україні в той час, коли Галицька Армія в злуці з большевиками билася проти Поляків. Перемучені стрільці мають приказ хоронити курінь. Василь йде на хутір, щоби роздобути трохи харчів а стрільці зачинають балачку про свою стрілецьку біду. Оден з них (1. Стрілець, С. Лев) навіть зневірений невдачами радить тікати домів, але другий стрілець грозить йому розстрілом, як що він дальше посміє так плюгавити стрілецький однострій. Василь вертає з харчами, які приносить Уляна (п-на О. Майчук) та запрошує стрільців на хутір. Та не пора стрільцям на спочинок. Поляки наступають, зачинається бій в якому ранять Василя а прочі з розвідки попадають в польський полон. Уляна вертає на поле бою і находить Василя. Вона вспіла вже полюбити його, бо бачила в нім дійсного народного лицаря-героя, який бореться за волю свого поневоленого народу. Хоч погляди у неї иньші, хоч не надіється вона так як Василь на чужу поміч. Від неї Василь дізнається, що його розвідка попала в полон...

Василь тікає на Чехословаччину і в третому акті бачимо життя наших стрільців на іміґрації в той час, коли вирішувалася доля Галичини і коли кождий стрілець ловив всі вісти про вирішення нашої долі дипльоматами антанти. Для Василя приходять страшні удари. Його Марійка виходить за між за зрадника Олексу — так пишуть йому родичі — а Галичину признає антанта Польщі... В першій хвилині рішає Василь покінчити на все з життям та старий стрілець Вуйко (С. Личак) відбирає йому револьвер та пригадує, що його завданне не покінчене. Коли Галичину признали Ляхам, то тепер щойно зачинається наше стрілець-

він збирає стрільців і переводить з ними присягу: Деб не кинула нас доля, памятаймо, що наша ціль: Вільна Українська Держава. З тою постановою стрільці рішають негайно вертати домів та зачинати нову підготовку до нової визвольної війни. Василь вертає тайком домів. Якраз приходить Марійка з дружкою (п-на С. Найда) просити родичів Василя на весілля. Її змусили до цего весілля і в послідній хвилині вона рішає відмовитись від Олекси і втічи з дому. Вона все любить Василя. Приходить Олекса, який дослужився вже до сержанта в ляцькій армії — і силою хоче її забрати.

Василь кидається на него і шпурляє ним об землю. Марійка паде в його обійми... Зрадник Олекса повзає по земли, витягає штик щоб з заду пробити Василя. Та паде стріл і труп зрадника котиться на долівку. Виходить старий друг Василя Вуйко, який стереже свого побратима Василя та заявляє, що він це зробив, щоб ратувати життя Василя. Василь не може оставати дома, бо жандарми вже слідять за ним і він рішає їхати в Америку, щоб там навчитися нового життя а відтак вертати домів і знова працювати для добра свого народу та вже з більшим досвідом. Родичі і Марійка годяться на це і Василь виїздить в нову вандрівку, щоб добувати досвід і знання.

Такий зміст цеї драми в коротці. Він перепліттаний ріжними діяльоґами на політичні наші відносини, які гармонізують з цілостю цілої драми.

Актори вивязалися зі своєї задачі добре хоч треба признати, що деякі ролі були незвичайно тяжкі. До цих належала в першій мірі роля Уляни, сестри жалібниці, яку з довним зрозумінием відограла п-на О. Майчук. Роля тяжка тому, бо в ній представлено дівчину-ідеалістку з Великої України, так як вона в дійсности є. Цей тип здається зовсім чужий американській дівчині, яка вихована в матеріялістичному дусі не годна навіть зрозуміти, що може бути національний ідеал, якому вся молодь посвячує своє життя. Те саме треба сказати про ролю Василя, молодого ідеаліста яку знаменито відограв сам автор В. Петрусик. І цей характер не видуманий але дійсний, яких наш народ мав тисячі в час визвольної боротьби, про яких одначе ми забуваєм, любуючись бабратись в грязи. Роля Михайла (п. М. Збурицький) Оксани (п-ні К. Шмандова) Марійки (п-ні М. Солонинка) Леґіонарів (В. Пасічник та т. Михайлечко) та Олекси (Т. Свистун) були виведені знаменито. Про них більше говорити годі, бо це ролі, які в нашій драматичній літературі надибується частійше. За те новіми були ролі стрільців (С. Личак, С. Лев, І. Кічак, П. Мельник, Г. Баглай). Всі вони вивязалися знаменито а головно С. Личак показав себе справжнім артистом в другім акті, де своїми рухами дав наглядний доказ публиці, що переживали стрільці на фронті. А до того вінний гумор робив його дійсним типом стрільця.

Говорити про критику самої драми годі, бо це забралоб богато місця. Треба зазначити однак, що молодий автор старався висказати всі стрілецькі думки а саме, щоби дати в першу чергу американській іміґрації образ тих подій які відбувалися на нашій землі та відвернути її увагу від тої грязи, в яку тягнуть її ріжні демаґоги.

І це частинно вдалося авторови, рахуючись з тими обставинами, серед яких живе наша іміґрація.

Цей перший виступ повинен додати охоти до дальшої праці молодому авторови а Стрілецький Гуртк в Филаделфії повинен продовжувати зачату працю у напрямку державного освідомлення нашої іміґрації. Хоч перші кроки будуть повні перешкод та ми певні, що стрільці не звіряться, але внесуть новий запал в життє нашої іміґрації. Це їх завданне і вони не сміють від него відказатися.

Учасник.

„SVOBODA" (LIBERTY)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:		ПЕРЕДПЛАТА:	
Three cents a copy.		Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сіті і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Телефон „Свободи": 498 Montgomery. Тел. У. Н. Союза: 1838 Montgomery.

З Канади належить висилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Адреса: "SVOBODA", 83 GRAND STREET, JERSEY CITY, N. J.

УВАГА.

ВСІХ НАШИХ ВІДДІЛОВИХ УРЯДНИКІВ, ДОПИСУВАТЕЛІВ, ПЕРЕДПЛАТНИКІВ І ЧИТАЧІВ СВОБОДИ ПРОСИТЬСЯ ВІД ТЕПЕР АДРЕСУВАТИ ВСЯКІ ПИСЬМА ТАК: SVOBODA, P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

СВЯТ-ВЕЧІР У СТАРОМУ КРАЮ.

У ВАШІЙ рідній старій країні
Засяла зірка на небі,
Голосить світу слова привіту:
„Христос родився! Славіте!"
А край ваш рідний в страшній руїні,
А край ваш рідний в потребі,
Повяло в ньому багато цвіту,
Ой горе, горе, гіренький світе!

У вашій рідній старій країні
До Свят-вечір засіли
Старенький батько, ненька старенька
Лиця вмивають сльозами.
Христос маленький лежить на сіні,
А їх синочків личенька білі
Землиця криє сиренька,
Впали у боях з Ляхами.

У вашій рідній старій країні
Сиріт блукає багато,
Батько у бою погиб за волю,
З горя померла і мати.
Чиж у їх долі не бути зміні,
Бо вже не верне їх тато —
Ісусе, дай тим сиріткам долю,
Не дай їм пропадати!

У вашій рідній старій країні
Там Лях неситий гуляє,
На ваших рідних, колись свобідних
Кує важкії кайдани:
Країна стогне в горю й руїні
Нарід у муках конає —
Нарід нещасний, нарід ваш рідний —
Душі і тіло лиш рани!

У вашій рідній старій країні
Засяла зірка на небі,
Голосить світу слова привіту:
„Христос родився! Славіте!"
Спішіть на поміч рідній руїні,
Спішіть на поміч в потребі —
Подайте доказ усьому світу,
Що ви Вкраїни всі діти.

Я. В.

ПІДЗЕМНІ МЕШКАНЦІ. *)

(Естонська різдвяна казка).

В БУРХЛИВУ сніжну ніч між Різдвом і Новим Роком збився один чоловік із дороги. Коли він так намагався передістатися сніжними полями, опав на силах. Міг сказати, що то його щастя, що знайшов захист від вітру під кущем калини. Тут хотів переночувати. Сподіявся, що як розвидніється, лекше найде дорогу. Звинувшися в клубок, наче їжак, загорнувся в теплий кожух і небаром заснув.

Не знаю, як довго лежав він так. Нараз почув, що хтось термосить його. Коли зірвався зі сну, почув якийсь незнакомий голос: „Гей, хлопе! Вставай! А то сніг засипле тебе і вже не видістанешся". Заспаний вихилив голову з кожуха і розплющив зморені ще сном очі. І побачив перед собою стрункого чоловіка. Замісць палиці мав у руці молоду смерічку, двічі таку високу як він сам.

— Ходи зі мною, — сказав той чоловік із смерічкою — там у лісі під деревами запалили для нас огонь. Там краще відпочати, як тут серед отвертого поля.

Такого приязного предложення не міг наш подорожний відкинути. І таки зар[illegible] скоро пійшов із не[illegible] вперед.

Метелиця далі лютувала, що не міг бачити й на три кроки перед себе. Та коли незнакомий підніс у гору свою смерекову палицю і голосно викликнув:

— Го-го! Заметільна мати! Зроби місце!

Перед ними зявилася широка стежка. Тут не падав ні один платок снігу. По обох боках і позаду лютувала страшна завірюха, але подорожніх не займала. Виглядало воно, начеб по обох боках якась невидима стіна здержувала бурю. Небавом оба прийшли до ліса. З ліса чоловік з смерековою палицею.

— Як називаєшся? — спитав чоловік із смеречковою паличкою.

Мужик відповів:

— Високого Івана син Іван.

При ватрі сиділи три чоловіки, зодіті біло, наче серед літа. А вколо на трицять і більше кроків бачив лише літню красу: мох був сухий, ростини зеленілись, а трава аж кишіла від мурашок і хрущиків. А здалека чув син високого Івана, ак гудів і шумів вітер. Ще дивнійше було з горіючим огнем. Від нього розходився ясний блеск, але не знімалася ні хмариночка диму.

— Як думаєш, сину високого Івана, чи то не краще місце для нічлігу, як там на отвертому полі під кущем калини?

Іван мусів це признати і подякувати незнакомому за те, що справадив його так добре. Потім скинув кожух, звинув його наче подушку й поклався у сяйві ватри. Чоловік із смерековою палицею приніс із корча барилочку й подав Іванові покріпляючий напиток. Смакував йому знаменито й звеселив його серце. Незнакомий поклався тепер на землі й розмовляв із товаришем якоюсь чужою мовою. Івась не розумів її ні словечка. Тому заснув небаром.

Коли пробудився, найшовся на якомусь незнаному місці. Не було ні ліса ні вогню. Протер собі очі, пригадав собі пригоду з ночі, але думав, що то снилося йому. Та не міг зрозуміти, як найшовся тут, на зовсім незнаному місці.

Із далека доходив до його вуха голосний шум. Чув, що зем[illegible]

[illegible] новив іти за відголосом, бо сподівався, що стріне людий. Так прийшов до лісової печери. З неї доходив гамір і світив огонь.

Як війшов до печери, побачив величезну кузню, в ній багато ковальських міхів і ковал. При кождому ковалі стояло сім робітників. Годі було найти у світі смішнійших ковалів! Ці люди, що сягали чоловікови до коліна, мали голови більші, як ціла будова тіла. Але залізними молотами кували залізо так завзято, що сильнійше не зуміли би найсильнійші люди. Зодягнені були ці маленькі люди лише в шкіряні фартухи, що сягали їм від шиї аж до ніг.

В глибині при стіні сидів звісний вже добре Іванови чоловік із смерековою палицею. Сидів на колоді і вважав пильно на роботу маленьких робітників. Йому при ногах стояв великий збан. Із нього робітники пили що хвилі.

Хазяїн кузні не був уже зодягнутий на біло. Мав на собі чорний, вкритий саджею жупан, підперезаний шкіряним ременем із великою спряжкою. Час до часу давав робітникам знак смерековою палицею, Бо при такому галасі людське слово годі би зрозуміти. Іван не знав, чи запримітив хто його. Бо хазяїн і робітники працювали запопадливо, не зважали на незнакомого. Ще кілька годин і малі робітники пійшли на відпочинок. Ковальські міхи здержано, тяжкі молоти покидали на землю.

Тепер, як робітники вийшли з печери, повстав хазяїн із колоди і прикликав Івана до себе.

— Я добре запримітив, що ти прийшов, але що робота наглила, не міг я скорше говорити з тобою. Сьогодня мусиш бути моїм гостем, щоби пізнати, як я живу і хазяйную. Будь тут так довго, аж я скину зі себе цей чорний одяг.

З цими словами витягнув ключ із кишені, отворив двері, що були в стіні печери і казав Івасеви війти до середини.

Ах, які то скарби й багацтва побачив він там! Довкола лежали штаби золота й срібла. Блестіли і вилискувалися йому перед очима. Івась на жарт хотів почислити золоті штаби на одній купі, вже начислив був пятьсот сімдесять штук, як вернув хазяїн й озвався з усміхом:

— Остав но це числення, воно забрало би тобі за багато часу! Візьми собі радше кілька штаб із купи, дам тобі їх на спомин.

Самособою, Іван не дав це говорити собі двічі. Обіруч схопив штабу золота, але не міг її навіть рушити з місця, а не то піднести. Хазяїн засміявся й сказав:

— Ти малесенький хробачок, не можеш забрати собі навіть найменшого з моїх дарунків, то вдоволися тим, що надивишся.

Сказав це і попровадив Івана до иншої комори, відси до третьої, четвертої і так далі. Аж вкінці прийшли до семої комори. Була велика наче церква і як тамті від домівки до стелі повна золота й срібла. Іван чудувався цим безмірним скарбам. За них мігби купити всі царства світа, а вони лежали тут без ужитку під землею. Спитався хазяїна:

— Навіщо нагромаджуєте тут такі безмежні багацтва, коли ніяке живуче сотворіння не може мати хісна з того золота й срібла? Колиб цей скраб дістався у руки людей, то вони всі збогатилися би. Ніхто вже більше не потребував би працювати або терпіти нужду.

— Якраз тому, — відповів хазяїн — не вільно мені віддати цього скарбу людям. Все людство згинулоби з лінивства, колиб ніхто вже не потребував працювати на хліб насущний. Чоловік сотворений на те, щоби працював і трудився.

Іван і не гадав признати це тай просив, щоби таки пояснив йому, який хосен має з цього що все те золото й срібло лежить тут як власність одного чоловіка. І все ще старається збільшувати свій скарб.

Хазяїн відповів:

— Я не є ніякий чоловік, хоч маю лице й подобу чоловіка. Я сотворений на те, щоби правити світом. З моїми малими товаришами мушу безперестанно тут під землею приготовляти золото й срібло. З нього щороку видається малесеньку частинку для вжитку людий, якраз стільки, скільки потребують для свойого вжитку. Але ніхто не може мати його без труду. Тому ми насампед мусимо гарно потовчи таке золото, а потім зернятка змішати з землею, глиною і піском. Опісля, як пощастить, находять ці зернятка в камінню. Мусять з трудом вишукувати їх. Але, приятелю, мусимо перервати нашу розмову, бо наближається полудне. Коли маєш охоту ще довше приглядатися моїм скарбам, то остань тут, хай радується твоє серце блеском золота, аж поки я не прийду і не закличу тебе до обіду.

З цими словами розлучився з Івасем.

І знову Івась ходив з одної комори до другої. То тут то там старався підняти невеличкий кусник золота, та не мав сили. Вже давнійше чув від розумних людий, що золото дуже тяжке. Але він ніколи не хотів няти віри цьому. Тепер переконався на власні очи.

За хвилю вернувся хазяїн. Та був зовсім инакший, так що Івась у першу хвилину не міг пізнати його. Мав на собі червоні, огнисті шовкові шати, багато окрашені золотими брузументами й золотими кутасами. Підпоясаний широким, золотим поясом, а на голові ясніла золота корона. Із неї розкидали блеск камені-самоцвіти, наче зорі в ясну зимову ніч. Замісць смерекової палиці мав у руці невеличку палочку, гарно вироблену з ніжного золота. Паличка мала багато галузок, то подобала на парість смереки.

Коли власник цього скарбу позачинював двері скарбниць і ключі сховав до кишені, взяв Івася за руку й попровадив його з кузні до иншої кімнати. Там уже приготовлений був для них обід. Столи й крісла були срібні. По середині кімнати стояв чудовий їдальний стіл, а обох його боках срібне крісло. Начиння, чарки, миски, тарілки, вбанки, й чаші були золоті. Коли хазяїн засів із гостем при столі, принесено дванацять страв одну за одною. Слуги були зовсім такі як ці люди в кузні, хіба що були зодягнуті в чистих, ясних одягах. Чудувався Іван, що вони такі меткі й зручні. Бо хоч не міг зобачити у них крил, то все таки вони порушались так легенько, начеб на крилах. А що не досягали навіть до стола, то все мусіли вискакувати з землі на стіл. Великі миски і тарілки держали повні страв і мусіли вважати, щоби не розілляти навіть крапелиночки. Підчас обіду ці маленькі слуги наливали мід і коштовне вино з коновок у чарки й подавали. Хазяїн був дуже приязний та пояснював Івасеві ріжні тайни. І так говорив, як розмова зійшла на нічну стрічу з Іваном:

— Між Різдвом і Новим Роком я ходжу частенько вдоволений всюди по землі, щоби приглянутися життю - буттю людий і пізнати декого з них. Із цього, що досі бачив і довідався, не багато доброго можу розказати. Більше людий жиє на те, щоби другим шкодити й завидувати.

Іван як міг старався доказати неправдивість цих слів. Одначе приязний хазяїн велів подостатком угостити його, аж нарешті язик задубів йому так, що вже не міг вимовити ані зрозуміти ні словечка, що говорив до нього хазяїн. Небаром заснув на стільці тай вже не знав, що з ним діється.

Так запитий мав чудові, мрійливі сни. Все йому поперед очі мигали штаби золота. А що в сні почувався багато сильнійший, взяв кілька золотих штаб на плечі й поніс їх легенько відсіля. Та вкінці під великим тягарем опустили його сили. Мусів сісти й віддихнути. І почув жартівливі голоси. Гадав, що то малі ковалі так співають. І ясний огонь із їх ковальських міхів вдаряв його в очі. Коли поглянув прижмуривши око, довкола себе побачив зелений ліс. А він сам лежав на цвітистій траві. І не огонь із ковальських міхів, а соняшний промінь світив миленько йому в лице. Прочуняв зовсім, та потривало воно добру хвилю, заки міг розібрати це, що з ним тимчасом діялося.

Коли вкінці пригадав собі, здалося йому все таке дивне і чудне, що він не вмів пояснити цього собі. Іван пригадав собі, як то він в зимі кілька днів по Різдві в бурхливу сніжну ніч збився з дороги. Пригадав собі й це, що пізнійше діялося. Тої [illegible] день пійшов до цього чоловіка з смерековою палицею у гості, обідав там і пив дуже багато — словом кілька днів жив гучно й бучно.

Алеж бо тепер довкола нього було чудове літо. То могли бути лише чари. Як піднявся, побачив зовсім близько давнє попелище. Чудово світилося до сонця. Коли лише приглянувся цьому місцю, побачив, переконався, що то не попелище, а гарний срібний порошок, а недогарки, то чисте золото. Ах, що за щастя! Відкіляж тепер узяти мішок, щоби скарб занести до дому?

Біда навчить розуму. Іван зняв зі себе зимовий кожух, позмітав срібний попіл, що не остала навіть порошинка, забрав золоті недогарки і, зметений срібний пил до кожуха й кінці кожуха звязав ременем, так що ніщо не могло випасти. Хоч тягар не був великий, то таки був він для нього доволі тяжкий, що мусів тягнути його, заки найшов відповідне місце, щоби скрити свій скарб.

Так Іван завдяки несподіваному щастю нечайно зробився багатим чоловіком. Міг купити собі хазяйство. Та коли став роздумувати, вважав за найліпше покинути своє рідне село, а вишукати собі инше далеко, де люди його не зналиби. Там купив собі гарне господарство, а ще остало йому доволі золота. Потім він оженився і жив багатий і щасливий до самої смерти. Але перед смертю відкрив своїм дітям тайну свого багацтва.

Переклав **М. Ценевенко.**

*) Естонія, колишня провінція Росії, сьогодня незалежна держава. Естонці плем'я фінляндських народів монгольської раси. Народня поезія Естонців дуже богата. Вони складають вірші на сходинах, вечерницях. Народні естонські пісні співаються дуже сумним тоном. Естонці переважно селяни, говорять по естонськи. Естляндці, що мешкають головно по містах, говорять по німецьки. — Естонський нарід вірить, що коли між Різдвом і Новим роком приложити вухо до землі, можна почути як кують ковалі-карлики. Їх можна побачити в ніч Нового Року. Коли здиблять тоді якого подорожнього, витворяють ріжні жарти. Тому, що ці підземні мешканці в різдвяну й новорічну ніч являються і в людській постаті, [illegible]

СЛАВІТЕ ЄГО!

Христос раждається,
Славіте Єго!
Зоря з востока
Світить для него.

Як тая зоря
Ясна з востока,
Світлом чудесним
Витає пророка.

І ми на землі
Його витаймо,
З любовю в серці
Поклін віддаймо.

Як царі давно
Його витали,
Золото в дарі
Йому складали.

Ми хоть золота
Дати не маем,
Зате ми щиру
Любов складаем.

Анна Хомяк.

НА ПОМІЧ ХОРОМУ УКРАЇНЦЕВИ.

Шікаґо Ілл., А. Островський 10 дол., його син Михайло 1 д. І. Гормак литовець 1 д. Г. Шимків 1 д., М. Гудз 1 д., Т. Каминецький 1 д., разом 15 долярів. Ню Гейвен, Кон., Агафів Буцдзяк 5 дол.

Вунсакет, Р. Ай. М. Чагарин 2 дол.

Нюарк, Н. Дж., о. Й. Чаплинський 2 дол.

Рочестер Н. Й., І. П. 1 дол.

КОЛЯДА

(На ноту „Бог ся раждае, хто-ж то може знати").

(Се для тих, що працюють чесно на народній ниві).

ГДЕ народ працює, мило ся дивити,
Працю народню вміють оцінити,
Тай всі разом тішаться,
Що робота ведеться,
З любовію коряться,
Всі як один люблються,
Бо оден другому, спільне помагають,
В згоді, в згоді, в згоді, в згоді, в згоді.

Закладають школи, щоб дітий учити,
Тай просвіту в себе дбають розширити,
Тай всі разом тішаться, і т. д.

За співи і штуки всі як один дбають,
Тай їх малі діти змалку привикають,
Тай всі разом тішаться, і т. д.

Чужинця у себе всі разом витають,
Бо в роздорах й пльотках, вонись не кохають,
Тай всі разом тішаться, і т. д.

Всі як один в братню любов ся гуртують,
Всякую роботу народню шанують,
Тай всі разом тішаться, і т. д.

І такій роботі мило приглядаться,
Де малії діти просвіти учаться,
Тай всі разом тішаться, і т. д.

Написав дня 12-ого грудня, 1925. **М. Костра.**

Петро Нансен.

РІЗДВЯНА КАЗКА.

БУВ раз нездарний хлопчина. Виною тут певно було виховання. Виховання його — сказати легко — було вельми недостаточне. В хлопчині цьому, видно вже від народження, сидів збиточник.

Нездарний цей хлопець у навечеря Різдва Христового пійшов до Вімельсгафта. Вбрання його було подерте і пошарпане... Не повірите, як нищив убрання. Щойно рік минув, як дістав від учителя старі, ношені штаната, а ось з них остали лише торочки. Коли глянути на них, то справді мусіло прийти на думку, начеб малий Торденскйольд сідав лише на цвяхах.

Вечір був, щоправда зимовий, але доволі лагідний і приємний для людей здорових і добре зодягнених. Колиж глянути на хлопця, здавалося, що Копенгаґа це Сибір, а він незабаром замерзне. Рученята ступлив у пястук перед устами. На брудному, опухлому лиці видніли сліди сльоз.

Що хлопець лише вдавав — найліпший доказ, що що хвилинка задержувався перед ясно освітленими вікнами склепових вистав. Колиб дійсно зимно було йому, то наче хорт гонив би був до дому. Хто уважливійше придивився йому, як приглядався виставам, міг доглянути в його спритних оченятах велику жадобу.

Не виглядало це так, як у инших дітей, котрі також хотіли би мати все, що лише побачуть. Не було також таке миле, як коли товстенькі рученята простягаються до ясніючого предмету і розлягається щебетання: „Мамцю, я хотів би дістати це на ялинку!" А коли мати поцілює дитину і скаже: „Добре, синку, коли будеш чемненький, то дістанеш цю забавку" — дітки вдоволено усміхаються.

Инакше було з цим ледачим хлопчиною. Був такий ласий, що просто страшно. А раз, як якась миленька дівчинка споглянула на нього і шепотом сказала до своєї мами: „фе, що за обдертюх!" — був такий нечемний, що плюнув і сказав навіть якесь негарне слово. На щастя мати була енерґічна і заки хлопець утік, дістав кілька разів парасолею.

Найгарнійше було на Естерґаде. Ясно, як у найпогіднійший день. З добре отоплених склепів добувався на вулицю запах медяників і овочів.

Отже, чи могли бути люде невеселі?... Одні одних виминали на вулиці усміхнені, чемно, начеб найщирійші приятелі. Коли один одного потрутив, зараз перепрошував чемненько.

[illegible] хлопчина вештався, посеред стільки приємних і усміхнених людий, похнюплений, нахмарений. Довго так шлявся. Вкінці пристанув перед крамницею з печивом. Втягав запах медяників і печива.

Чудові, скляні двері, прикрашені шовковою, голубою занавісою, що хвилинки відчинялися. Гарно зоодягнені пані, обвантажені всякими клунками, входили або виходили зі склепу. За кожним разом бухала крізь відчинені двері струя приємного запаху. Хлопець не міг від нього відірвати носа.

Закрадався до цього раю близше, близше... Аж вкінці, коли двері через забуття хвилину були відчинені, втиснувся до середини. Станув покірно між двома кошами, повними свіженьких віденських булочок.

Перед склеповою лядою стояло багато пань. Ніхто не зважав на нього. Не було теж нічо цікавого оглядати в цьому обдертому хлопцеві, що підозріло кидав зором то в право то в ліво.

Ось війшла до крамниці якась висока гарна пані з чудовою, золотоволосою дівчинкою, справжнім ангеликом.

Великі, голубі очі надавали личку вигляд невисказаної лагідности. Коли дівчинка побачила брудного, вбого зодітого хлопчину, оченята її зайшли слізми. З жалем сказала:

— Ах, як нужденно виглядає цей хлопець! Мамцю, чи можу дати йому мойого „пятака"?

Мати поглянула на хлопця від ніг до голови, потім відізвалася до донечки:

— Моя дитинко, коли це тобі справить приємність, віддай йому заощаджені гроші.

Дівчатко почало шукати в зарукавку. Найшла пятака. Віддала його бідному хлопцеві, держучися при цьому кріпко сукні матері.

— Візьми, це твоє — щебетливо й жахливо промовила.

Хлопець не приглядався навіть монеті; вирвав її з такою жадобою, що дівчинка аж відскочила з переляку. Притулилася до матері й прошептала:

— Мамцю, цей хлопець нечемний. Навіть „дякую" не сказав!

— Мій хлопче, — відізвалася мати — памятай на будуче все чемно подякувати, коли тобі хтось щось дарує!...

Опісля звернулася до склепової ляди і дала засмученій донечці смачне тісточко. Це дівчинку вспокоїло й потішило в першому її неуспіху.

Але не могла простити обиди хлопцеві і коли мати полагоджувала різдвяні орудки, — кидала разураз підзорливим зором на нечемного уличника.

Хлопець не розумів зовсім обиди. Стояв на місці, наче прикований. Не міг відірвати очей від кошів із гарними віденськими булочками. Судорожно державсь коша, очима кидав неспокійно довкруги, начеб хотів переконатися, чи хто не глядить на нього. Опісля горячково запустив руки у печиво.

В цю мить дівчинка скрикнула перелякано:

— Мамцю, він краде!

Заки хлопець міг іще добігти до дверей, схопила його за обшивку енерґічна служниця. Не міг боронитися, бо в руках мав повно булочок.

В крамниці счинилася метушня. Присутні почали кричати:

— Золодій! злодій! це страшне!

Слуги чудувалися, що в середмістю щось такого діється. Обвинувачували поліцію за недбайливість. Маленька дівчинка почала голосно плакати.

По хвилі зявився поліцай. Вияснювати довго не було що. Хлопця приловили на гарячому вчинку. Лише властетелька крамниці заявила, що ізза цих кількох булочок не варта робити стільки галасу. Але пані, з заплаканою донечкою на руках, підійшла в цій хвилині до поліціянта і гнівно відізвалася:

— Мушу заявити вам, що цей хлопець не крав із голоду. Моя Емі — тут дівчинка почала голосно плакати — перед хвилиною подарувала йому пятака.

На ці слова хлопчина наче занімів. Не пробував навіть боронитися. Стояв наче прикований. Хотів лише вкусити кусень булки, котрої йому досі ніхто не відібрав.

Тепер служниця, що далі держала хлопця в своїй жилавій руці, потрясла ним так сильно, що кайзерка впала йому з руки на підлогу.

Поліцай не церемонився з ледачим хлопчиною. Два йому в карк, схопив за обшивку, вклонився паням і вийшов із хлопцем, запевнюючи, що малому драбови відпочинок в Івановій хаті не зашкодить.

Лише Емі була невтишима. Нездержливо плакала на думку про хлопця-злодія.

— Мамцю, я боюся, щоби поліція не зробила йому якої кривди.

— Дитинко, не журися цим недобрим хлопцем! Поліція не зробить йому ніщо злого. Що найбільше зааплікує йому порцію палиць. А це вийде йому напевно на добре, коли, самособою, зовсім не є зіпсутий. Бачиш, ти повинна тепер просити Бога в молитві, щоби простив цьому нечемному, зіпсованому хлопцеви.

Переклав **М. Л.**

ТАМ ЗА ГОРОЮ.

Там за горою,
Та не за тою,
Там виглядає
Мила за мною.
Ой давно, давно
Вона чекає,
Та на недолю
Все нарікає.
Бодай пропала
Вже раз недоля,
Щоб раз зацвіла
Щастє і воля.
Там за горою
Дівчина гожа,
Повна любови
Як в весну рожа.

Шемокин, Па. **Анна Хомяк.**

МІТИНҐИ ВІДДІЛІВ У.Н.СОЮЗА

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ: Повідомляється всіх членів Тов. Зап. Січ, від. 234, що річний мітинґ відбувся дня 1-го січня в Укр. Нар. Домі, на котрім вибрано слідуючих урядників на 1926 рік: Ст. Федірко, предс.; Ю. Гвіздь, секр. фін.; Микола Шавяк, кас.; І. Кіценюк мол., заст. предс.; Т. Горин, заст. кас.; К. Пілат, Ст. Могила і М. Костишин, контрольна комісія; І. Воробель і І. Чіґор, надз. хорих; К. Возняк і М. Попів, хоружі; рекордовий секретар буде вибраний на слідуючім мітинґу. Мітинґи будуть відбуватись в Укр. Нар. Домі що друга пятниця в місяцю, о год. 7-ій вечер. Слідуючий мітинґ відбудесь 8-го січня. Отже проситься всіх членів прибути на сей мітинґ позаяк маємо важні справи до полагодження, котрі мусять інтересувати всіх членів. Рівнож проситься всіх батьків, щоби платили за дітий що місяця; котряй із батьків незаплатить що місяця, то його діти будуть суспендовані, бо Товариство за діти не дає кредиту. — Юрій Гвіздь, секр.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА. Тов. Мир, від. 324, повідомляє членів, що місячний мітинґ відбудеться дня 9. січня 1926, о 7-ій годині вечером в суботу другу по першім в Укр. Нар. Домі, 23-то і Бравн. Проситься всіх членів прибути і припровадити зі собою нових членів. Тепер нагода кождому, хто лиш охоту має за дармо вступити на суму яку собі вибере. На мітинґу старі урядники будуть передавати урядованнє новим урядникам. — Николай Кузан, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Тов. Зап. Січ, від. 367, повідомляє, що надзвичайний мітинґ відбудесь о 2-ій годині попол. в неділю, 10. січня, в гали парохіяльній, 303 Hudson Ave. Проситься членів явитись на тім мітинґу, бо будуть справи до полагодження, а довгуючих проситься вирівнати свої вкладки. — Ац Бабій, предс.; Мих. Антонів, секр.

НЮАРК, Н. ДЖ. Тов. ім. Михайла Грушівського, від. 219, відбуде свої місячні збори в суботу, 9. січня, 1926, о год. -ій вечером в гали укр. прав. церкви, 35 Мортон ул. Проситься всіх членів як місцевих так і позамісцевих прибути точно на призначений час. — Гринько Дорошенко, голова; М. Війтишин, писар рек.

ЮТІКА, Н. Й. Бр. св. Петра і Павла, від. 58, повідомляє всіх своїх членів, що на річнім мітинґу, котрий відбувся 13. грудня 1925, вибрано отсей уряд на рік 1926. Д. Матвіїв, предс.; І. Сороковський, заст. предс.; Вас. Лисогір, секр.; Пет. Ликтей, заст. секр.; Лука Гарматюк, кас.; М. Кіман, заст. кас.; Я. Клачко і І. Струж, контр.; О. Куцьо, М. Кочинаш і О. Онищак, опікуни хорих; М. Диновяк, дверник. Мітинґи будуть відбуватися в другу неділю по першім, в гали церковній при Клінтон і Ірі стр.

СКРЕНТОН, ПА. Тов. над Збруча, від. 280, повідомляє членів, що на річнім мітинґу вибрано слідуючий новий уряд: Евс. Грещук, предс.; Павло Черняк, секр.; Гр. Скалацький, кас., Вас. Стельмах, Он. Запотічний і Петро Гасай, контр.; Себестіян Майхер, дозир. хорих. Ухвалено на річнім мітинґу, що мітинґи мають відбуватись в той сам час і в тім самім місци. Повинністю кождого члена приходити на мітинґи. Неявившийся член на двох мітинґах платить 1 дол. кари. Тож проситься членів прибути на мітинґ дня 10. січня, почути справоздання річного контр. комісії. У всяких справах проситься звертатись до нового секретаря: Павло Черняк, 318 Gibson St. Адреса дозирателя хорих: С. Майхер, 1523 Farr Street.

ГАМТРАМК, МІШ. Тов. ім. Марк. Шашкевича, від. 94, повідомляє своїх членів місцевих і позамісцевих, що на рік 1826 вибрано отсих нових урядників: Иосиф Кульчицький, предс.; Петро Войтович, заст.; Никола Машталяр, кас.; Павло Крушельницький, заступник; Іван Курчак, секр. рек.; Лев Білик, заст.; Онуфрей Курочка, секр. фін.; Данило Войтишин, заст.; Іван Чайковський, Іван Пиляк і Василь Білик, контрольори; Стефан Простий, Стефан Щумняк, Юрій Ліщук і Олена Курочка, надз. хорих; Яків Білецький, дверник. Подаєсь до відома, що слідуючі збори відбудуться в неділю, 10. січня 1926, на котрі кождий член повинен явитись, бо буде справозданнє контр. комісії і старий уряд здасть справозданнє зі свого діловодства за рік 1925. Проситься всіх довгуючих вирівнати свої довги і на далі старатись платити що зборів кождого місяця. Будесь принимати в члени без вступної оплати до У. Н. Союза і до Товариства мущин, женщин і дітий. Хто має знакомих, котрі бажалиб вписатись після нових поліс на 20 літ вплати, котрі вже є тепер в життю. — Андрій Патра, предс.; Іван Курчак, рек. секр.

ЧЕСТЕР, ПА. Бр. Сош. св. Духа, від. 237, повідомляє своїх членів місцевих і позамісцевих, що на 1926 рік вибрано новий уряд як слідує: Лука Благідка, предс.; Иосиф Цюник, заст.; Петро Михайлиця, секр. фін.; Даниїл Яворський, секр. рек.; Иосиф Фідик, кас.; Михаїл Гавриляк, заст.; Теодор Сорока, Теодор Крика і Іван Шуригайло, контрольори; М. Куріца і М. Гавриляк, надз. хорих; Павло Василик, дверник. Рівночасно пригадується, що на річнім мітинґу зайшла нова ухвала, що коли член довжен два розмети до нашої каси, так в третім місяци буде суспендований. Мітинґи як давнійше, відбуваються всегда 2-га неділя по першім, в гали церковній, точно о 2-ій годині попол. — Петро Михайлиця, секр.

Наші діти.

Маленька Марійка питається тітки, чому вона ще не віддана. Тітка відповідає, що взагалі не думає виходити замуж. — На це Марійка: „То-то пізнійше будеш сердитися, як матимеш повну хату дітий, а не будеш мати чоловіка!

Щось ліпшого.

Господиня: Прикро мені, що ви кидаєте нас, але ви певно найшли щось ліпшого.

Служниця: Ні, рішучо ні, я хочу вийти замуж.

ЖАРТИ.

Отвертий.

— Може позволите папіроску?

— Дякую, я не курю.

— Може скляночку коняку?

— Дякую, я не пю алькоголів.

— Чи може зазнакомити вас із моїми дочками?

— Дякую, я не думаю женитися.

Церемонія.

Нотара покликали на село, щоби списав тестамент. Диктував селянин, що лежав у постелі. Як скінчив, питається: „Чи тепер можу вже встати?" Нотар питається счудовано, чи селянин не є хорий. — „Ні, мені ніщо не є, але я думав, що тестамент муситься робити в ліжку".

Шкода заходу.

Лікар-окуліст (до селянина на клініці): Нема ради, мусимо вам вставити скляне око!

Селянин: То шкода заходу, пане доктор!

Лікар: Чомуж то?

Селянин: Ну, бо як мені вибили моє власне око, то скляне око стовчуть тимскорше.

Зрозумів.

Гість (увіходить до лікаря): Пане доктор, злодій украв мені гроші, чи пан доктор не позичили би мені 50 долярів?

Лікар: А відкіляж я приходжу до нього?! Чому не йдете на поліцію.

Гість: Бо бачу, що в вас на вивісці написано: „Поміч у наглих випадках".

Дорога памятка.

— Марійко, що маєш у медальйончику?

— Волосся мого чоловіка.

— Таж він ще не вмер.

— Так, але вже не має ані одного волоска.

В парляменті.

В парляменті підчас промови предсідника хтось кинув на салю головку капусти. Предсідника не збентежило це, він спокійно запримітив:

— Хтось із панів загубив голову. Може тут її собі піднести.

Вулична реклямa.

Прохожий: Виж бачите, мій любий, що я маю зайняті обі руки. Чи не будете ласкаві і самі витягнете реклямову карточку?

Відгомін.

— Так... отже ви, молодий чоловіче, шукаєте зайняття... А якеж зайняття ви мали досі?

— Я був заанґажований в одній лічничій місцевости на підгірю. Там мав службу наслідувати відгомін.

— Гм, отже обман... А чомуж ви не остали на тому становищі.

— Бо раз прийшло двох Китайців і щось кричали по китайськи. Я, самособою не міг їх ані розуміти ані наслідувати, тай так викрився обман.

Бажаний успіх.

Про надворного Ґледстонового лікаря сер Ендру Клярка оповідають таку анекдоту: Раз записав лікар одному пацієнтови склянку вина. Колиж цей, вельми здивований, сказав, що вважав його все антиалькоголіком, сер Ендру відповів: „О, вино часто помагає, що скорше дамо собі раду з роботою. Так прим. я нераз маю після обіду відповісти на яких 20 листів, то тоді скляночка шампану є вельми помічна." — „Чи говорите це поважно?" спитав пацієнт сумнівно — „що склянка шампана помагає вам при відповідях на 20 листів?" — „Ні ні", — відповів сер Ендру — „але як я випю скляночку шампана, то вже не в голові мені це, чи я відповів на листи чи ні!"
